

Pigga jubilarer?

RTP firar åttio år som opinionsbildare och stöttepelare för många, många människor. Traditionen med folkrörelser och intresseföreningar är stark i Sverige och det är verkligen något att lyfta och värna. Kanske särskilt i tider när enbart den starkes röst gör sig hörd och den som drabbas av olycka eller sjukdom mest tycks få skylla sig själv.

Själv är jag inte fullt så gammal, men kommer ut som femtio-åring lite senare i år. Som ett brev på posten (i alla fall på den tiden posten delade ut brev med någon sorts regelbundenhet) kommer tankar om summering och avstämning. Vem är jag nu, jämfört med förr? Vad har jag utträttat? Och vad ligger ännu framför mig? Kanske återstår en halvlek. Eller också betydligt färre år än de jag redan fått. Ingen kan veta, och tur är väl det.

Något jag däremot vet med säkerhet är att jag numera har levt längre med kronisk värk från den där trafikolyckan, än antalet år jag varit smärtfri. En odramatisk bilresa, en smitningsolycka i låg hastighet som skickade livet för mitt då 23-åriga jag i en helt annan omloppsbana. Ni känner igen resten – otaliga undersökningar, rehabiliteringsprogram, medicinlistor långa som serpentiner, idoga försök att klara av heltidsstudier och därefter arbete, årtal av processande med försäkringsbolag, kampen mot Försäkringskassan, självtvivlet, utbrändheten och den oändliga livsresan mot att acceptera ett liv med smärta. Vi är alltför många som tvingas hitta nya

förhållningssätt och vägar framåt när livet tar en oväntad vändning. Då är det fint att veta att man inte är ensam, att det finns andra som vet hur det är och intresseföreningar att ansluta sig till. Som RTP.

Men livet har fört med sig något annat som jag inte såg komma de där första åren när allt rämnade. Jag utvecklade ett förhållningssätt som jag knappast tror jag skulle gjort om jag inte hade personlig erfarenhet av hur smärtan påverkar alla aspekter av livet. Idag är jag mycket mer empatisk, har större förståelse för lidande, även det som inte alltid syns. Jag snälltolkar andra mer än jag dömer. Såklart önskar jag varje dag att jag slapp den krävande smärtan, men jag kan se att den bidragit till att göra mig till den jag är idag – en person som jag gillar och respekterar. Så när oron för hur värken ska utvecklas när jag nu går in i livets andra halvlek så lovar jag att också hålla kvar vid den medmänsklighet livet hittills har gett mig.

Jag hoppas att RTP, det vill säga alla vi som är medlemmar och som engagerar oss på olika sätt, fortsätter att bedriva opinion, bevaka intressen och slå vakt om rättigheter. Mänskligheten behöver höja sig över att kriga, hata och misstänkliggöra. I grunden är vi alla människor och behöver få vara det, oavsett omständigheter och förutsättningar. Så grattis till mig och grattis till RTP - vi fortsätter på den inslagna vägen ett tag till!

Malin Edgren